

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789853184.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Desværre kun altfor ofte vakes jeg af disse fantasier for at vende tilbage til den bitre, sørgelige virkelighed i mit hjem, hvor jeg snart pintes af et, snart af et andet, der var mit inderste væsen imod. Således plagede min moder mig med idelig anmodning om at gå til teaterdirektøren, etatsråd Collin, for at bede ham betænke mig med højere gage. Disse besøg hos ham var mig højst pinlige, jeg aflagde dem kun tvungne af min moders bestemte befaling, og de var virkelig tragikomiske. I en formelig fortvivlelse og med en skamfuldhed, jeg ikke kunne betvinge, begav jeg mig til hans bolig. Efter at have stået en halv time, ofte endnu længere, udenfor hans dør, greb jeg omsider i klokkestrengen. Hans forgemak vrimlede for det meste af ansøgende af alle klasser og alle aldre, men vist ingen af dem stod der med min forlegenhed og min ydmyghed. Kom nu omsider turen til mig at træde ind, påfulgte altid den samme scene. Efter at han på sin sædvanlige, hjertelige og venlige måde havde sagt: »Nå, lille Hanne, hvad har du så på dit hjerte?« - brast jeg i en så ustandselig gråd, at det ikke var den stakkels mand muligt at få et ord ud af mig. Spurgte han nu omsider: »Er det om at få højere gage, at du kommer?« da fik han undertiden et ja presset ud af mig, undertiden ikke engang det. Han lovede da, at han nok skulle huske på mig, og tørrede 66 selv med største godmodighed mine tårer af med sit lommeetørklæde, for at de andre ikke skulle se mig græde, når jeg gik, medens han klappede og trøstede mig på bedste måde.